

VIII ONTMOETINGSPUNTEN IN DE RUIMTE (II)

Tot dusverre was bij de gevonden ontmoetingspunten, wat betreft hun ordening in de dodecaëdrische ruimte, eigenlijk alleen sprake van een richting. Op pag. 40 zagen we immers dat de 142 hoekpunten van het stelsel van 22 platonische lichamen, op $6+10+15 = 31$ diagonalen liggen; deze 3 groepen zijn resp. gericht op de middens van de vlakken, op de hoekpunten en op de middens van de ribben van de dodecaëdrische ruimte. Vanzelfsprekend geldt een en ander ook voor de aangrenzende stelsels. Het drietal correspondeert uiteraard met 3 groepen in de 22 regelmatige lichamen. Dit houdt in dat de 142 hoekpunten zich op 3 verschillende niveaus ten opzichte van het Ene Middelpunt bevinden. Afb. 17 op p. 39 geeft daarvan een indruk; zoals gezegd zou een draadmodel hier veel duidelijker kunnen zijn. Aan de buitenkant zien we de 20 hoekpunten van de dodecaëder samenvallen met die van de 5 kubussen en de 10 tetraëders. Meer naar binnen toe is er dan nog een 'wolk' van 42 hoekpunten. De 'wolk' blijkt bij nader inzien te bestaan uit de 12 hoekpunten van de icosaeëder en $5 \times 6 = 30$ van de octaëders, zie ook afb. 15 en 16. Hoewel op twee niveaus gelegen, vormen die 42 punten, ook visueel, één geheel. Dat komt omdat elk hoekpunt van de icosaeëder op het snijpunt van 5 ribben ligt, één van iedere octaëder; zie afb. 15a, p. 33. Kort gezegd:

*de 142 (62) hoekpunten van de 22 regelmatige lichamen
presenteren zich naar buiten met 100 (20) en naar binnen met 42.*

Met andere woorden, gaat men van de ene 'Wereld', de ene dodecaëder, naar de andere, resp. naar het Centrum, dan kan dat niet zonder de sfeer van deze 42 te passeren. Opvallend is - zonder dat we hier de mogelijkheid zien van een opzettelijk gelegd verband - dat '42' in het geestesleven van de mensheid wordt aangetroffen in beeldingen die op een of andere wijze te maken hebben met overgangen. Hoofdstuk II in deel A geeft er diverse voorbeelden van, waarbij dan vaak de ene 'Wereld' zich niet zomaar laat uitdrukken in de termen van de andere. In Wijnmalens denominatie is 42: *het Oordeel*. Ook daarin klinkt door,

'de passage, van wat ligt tussen het ene en het andere'.

Nogmaals: het eindeloos herhaalde patroon van 22 regelmatige lichamen verschijnt met zijn hoekpunten in de ontmoetingspunten van de hoekpuntrelaties van de dodecaëdrische ruimte. En daar deze nu eenmaal 10×2 diametraal geordende hoekpunten heeft, ligt er 'natuurlijk' een verband met 10. Vanuit het *kwantitatief aspect* is er geen enkele aanleiding hier langer bij stil te staan, vanuit een *kwalitatief aspect* wordt dat totaal anders. We stellen ons daarbij, in een wat aangepaste formulering, het volgende voor:

als een bundel van 10 lichtstralen, gaande door één gemeenschappelijk punt,
regelmatig over alle richtingen is verdeeld,
dan markeren die lichtstralen op een bol rondom
dat ene (Middel)punt - dat overal is -
de 2×10 hoekpunten van een 12-vlak, een dodecaëder.

We tellen nu 21 punten. Een en ander houdt een verwijzing in naar:

*het Allerhoogste (10); het Woord (21) en de Maat (12).
Het is de Maat van de Beperking van de Oneindige Kracht 11,
om te kunnen komen tot 13, het Begin van al het Nieuwe.*¹

Van dit lichaam, de niet door hem met name genoemde dodecaëder, zei Plato 'dat God het gebruikte voor het Heelal, toen Hij daar Tekens op aanbracht.' (Tim. 55 c)

¹ In deel A, vooral in de hoofdstukken VIII en X, komt uitvoerig ter sprake in welke bijzondere omgevingen het kwalitatief aspect van de getallen 10, 11, 12 en 13 tot uitdrukking komt.

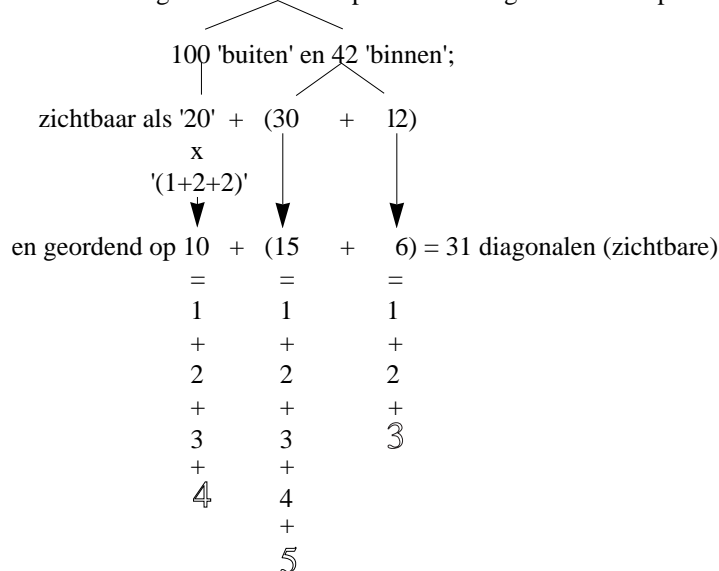
In de inleiding - p. 11 - werd de wenselijkheid geopperd om de *aanduidingen van het kwalitatief aspect van getallen*, aanvankelijk slechts als een soort werkhypothese te beschouwen. Het is dan afhankelijk van de voorbeelden die men ontmoet of een en ander geleidelijk aan een soort bevestiging krijgt. Veel van wat in deel A naar voren kwam en ook hetgeen hier en daar in dit deel B ter sprake komt, kan daartoe dienen. In feite is het *afwachten of op het signaal van een innerlijke respons,*

'de zin van het geheel ons aanspreekt'.

Door de eerder besproken concentratie van 5 hoekpunten, in elk hoekpunt van de dodecaëder, zien we aan de buitenzijde 20 (10x2), waar er in werkelijkheid 100 (10x2x5) zijn. Op p. 41. maar ook bij afb. 17 op p. 39 kwam al ter sprake dat de *'versluiening' van 71 door 31* hiermee in direct verband staat. Opgevat als 10^2 , verwijst 100 in zijn kwalitatief aspect naar *de Werking van het Allerhoogste*. In dit verband nog het volgende:

Dante schreef de *Divina Commedia* in 100 Canti.¹ De Koningskamer in de Piramide van Cheops is bekleed met 100 granietblokken.² Zo zijn er meer van deze voorbeelden - zie ook deel A, hoofdstuk VIII - die doen vermoeden dat *het getal 10, in zijn kwalitatief aspect*, door de eeuwen heen in uiteenlopende culturen is herkend in zijn relatie met wat dan hier is aangeduid als *'het Allerhoogste'*.

Tenslotte: in de ordening van de 142 hoekpunten valt nog iets anders op:

Waaruit blijkt dat de getallen 3, 4 en 5, óók in de ordening van de diagonalen naar voren komen. Eerder zagen we dat al in de verdeling van de octaëderribben; zie afb. 15a, p. 33. In de uitdrukkingwijze van Wijnmalen staat er:

$$\text{Rd } 3 + \text{Rd } 4 + \text{Rd } 5 = 31.$$

Hierin is 'Rd' - lees 'Radiaal' - de aanduiding van wat in kwalitatieve zin van een getal uitgaat, uitstraalt. In 'technische' zin is het de som van alle aan dat getal voorafgaande getallen en het getal zelf, dus een simpele rekenkundige reeks.

1 Zie voor de *Divina Commedia* deel A, hoofdstuk XIV.

2 Bindel-01: Kap. 22, s. 225.

Samenvatting:

- een regelmatig geordende bundel van 10 lijnen, waarvan het snijpunt het Middelpunt is van een bol, markeert op die bol de 20 hoekpunten van de dodecaëdrische ruimte. Daarbij is - volgens Plato - *de dodecaëder het lichaam dat God gebruikte voor het Heelal*, terwijl 10 een verwijzing inhoudt naar *het Allerhoogste*;

- de hoekpuntrelaties van zo'n dodecaëdrische ruimte, markeren binnen die ruimte een stelsel van 22 regelmatige lichamen, namelijk:

Het getal 22 is *het Balanspunt* van 13, *het Begin van al het Nieuwe* en 31, *het Einde, de Oplossing, de Vernietiging, de Dood*;

1 dodecaëder	<i>Buiten</i>
5 kubussen	20x5
10 tetraëders	hoekpunten.
5 octaëders	<i>Binnen</i>
1 icosaeëder	42
	hoekpunten
22 ← totaal ⇒ 142	

- een 23e lichaam, een icosaeëder wordt echter buiten deze ruimte gemarkeerd, identiek aan het binnenste lichaam van het volgende stelsel. Aldus is er naar buiten toe een ritmische voortzetting in steeds groter wordende stelsels, naar binnen toe in steeds kleiner wordende stelsels, met elk een patroon van '22+1' regelmatige lichamen.

Daarbij is de Ene zowel de eerste als de laatste.

Het kwalitatief aspect van 23 betreft *Ritme, in Ruimte en Tijd*;

- de hoekpunten van al die stelsels zijn geordend op 71 diagonalen, die we waarnemen als 31. *De 'Maya' voltrekt zich op 10 van die diagonalen de eerder genoemde 10 lijnen.*

*We zien 31, het Einde, de Oplossing, de Vernietiging, de Dood.,
waar de werkelijkheid is van 71, het Goddelijk Kind;*

- de 142 hoekpunten van zo'n stelsel liggen tevens geordend op verschillende niveaus ten opzichte van het Ene Middelpunt: 100 'buiten' en 42, te onderscheiden in 30+12, 'binnen'.

Daarmee ligt 42, *het Oordeel*

- we zagen het herhaaldelijk verbonden met de overgang naar een andere 'Wereld' - als het ware 'gevat' in 100, *de Werking van het Allerhoogste*;

- de afstanden van de opvolgende stelsels tot dat '*overall aanwezige Ene Middelpunt*, verhouden zich tot elkaar als de 3e macht van de Divina Proporzioe.

In zijn kwalitatief aspect betreft een 'derde macht'
hetgeen als zodanig tot stand komt;

- de 31 'zichtbare' diagonalen zijn geordend volgens de 'Radialen' van de getallen 3, 4 en 5.